

Nếu bạn cảm thấy khó ng, hãy nhớ rằng có những người vô gia cư chưa từng có chỗ để ngủ chân.

Cà phê và tách

Một nhóm bạn học nay thành d&#t r&# nhau và thăm th&#y cũ. Sau một hồi trò chuyện, họ bắt đầu kể chuyện, than phiền về những sự ép trong công việc cũng như trong cuộc sống. Nghe vậy, người tôi th&#y vào bếp lấy cà phê mời họ trò chuyện cùng mình.

Ông đem ra một nh&#u những chiếc tách khác loại: chiếc bằng sứ, chiếc bằng nhôm, chiếc thủy tinh, chiếc thì bằng pha lê, một vài chiếc trông rất đắt tiền, vài chiếc đắt tiền, vài chiếc khác lại được chạm khắc công phu tinh xảo. Người tôi th&#y bắt họ những "người tôi thành d&#t" thì chọn tách và rót cà phê cho mình.

Sau khi mọi người đều đã có một tách cà phê, người tôi th&#y đáng kính mời họ bắt đầu trò chuyện: - Nếu các em chú ý thì sẽ nhận ra điều này: ai cũng chọn những chiếc tách đắt tiền, chọn ai thêm màng d&#n những chiếc tách nhôm giá rẻ. Có lẽ các em sẽ cảm thấy điều này thật bình thường vì ai cũng muốn chọn cho mình cái tốt nhất, những điều này dĩ nhiên chính là ngu&#n của các em và vì n&#đ r&#c r&#i trong cuộc sống của các em.

Các em à, những chiếc tách kia đâu có làm nên hạnh phúc d&#n chọn lựa của cà phê. Tất cả những gì các em cần là cà phê chứ không phải là tách. Thế mà thường thì các em chỉ chăm chăm lo kiếm những chiếc tách tốt nhất, rồi sau đó còn li&#c một qua người bên cạnh để xem tách của họ có đẹp hơn tách của mình không.

Hãy suy ngẫm điều này nhé: cuộc sống chính là cà phê, còn công việc, tiền bạc và địa vị xã hội chính là những chiếc tách. Và những "chiếc tách" này không hề xác định hay nên hạnh phúc d&#n chọn lựa của cuộc sống chúng ta. Đôi khi do chúng ta mãi đổ ý vào những "chiếc tách hào danh" mà chúng ta bỏ lỡ việc hạnh phúc thực cuộc sống.

Món quà mà Th ng đ ban t ng cho con ng i là cà phê ch không ph i tách. V y thì c th i mái nhâm nhi cà phê c a mình và t n h ng cu c s ng t i đ p

7 k quan th c s c a th gi i là gì?

Trong l p h c, giáo viên m m t cu c tranh lu n trong sinh viên v i đ tài: 7 k quan c a th gi i là gì? T ng h p t r t nh u ý ki n, cô giáo đ a ra “đáp án” – đ c s đ ng tình nh u nh t – 7 k quan c a th gi i đ c k đ n là:

1. Kim t tháp Ai C p
2. Đ n Taj Mahal
3. Dãy Grand Canyon
4. Kênh đào Panama
5. Tòa nhà Empire State
6. Đ n th Thánh St.Peter
7. V n Lý Tr ng Thành

Trong khi đi thu l i các bài vi t, cô giáo đ ý th y có m t sinh viên n v n ch a g p bài vi t c a mình l i. Sau khi “công b ” k t qu , cô giáo bèn l i g n và h i n sinh viên n xem có đ i u gì x y ra v i bài vi t c a cô. N sinh th a v i cô giáo: "Đ , em v n còn có m t chút băn khoăn ".

Cô giáo khuy n khích: "Em có th nói cho m i ng i bi t, chúng ta s cùng gi i quy t". Cô sinh viên ng p ng ng:

- Em nghĩ, 7 k quan c a th gi i, đó là:

1. Xúc giác
2. V giác
3. Th giác

4. Thính giác

Thêm một chút lãng mạn, rồi cô nói tiếp:

5. Cảm xúc

6. Tiếng cười

7. Và tình yêu

Sớm im lặng bao trùm căn phòng, đến nỗi dường như có thể nghe được tiếng rớt của một cây kim. Nhưng đi u mà bên n sinh v a đ a ra, nó gần gũi quá, đến gần quá, thậm chí t m th ng quá, chẳng ai để ý. Chẳng đến khi cô y “phát hiện” ra, ng i ta m i nh n th y đó th t s là nh ng đi u k di u mà mình đang có.

Một thông điệp nhỏ nh : t t c nh ng gì k di u nh t đang ngay tr c m t b n, đó không phải là gì khác: gia đình, niềm tin, tình yêu, sức khỏe và bên bè...

Tên họ ng cụ c s ng

Một ng i câu cá đi ra cái hồ cảnh trang trí ở câu. Một lúc sau một doanh nhân giàu có đi qua, nhìn thấy ng i câu cá m i câu được chỉ vài con cá, mà ông ta đã thôi không câu nữa, và ng i chỉ i cánh đ ng v i b n tr con, t n h ng không khí trong lành, có vẻ nh đang vui v m.

Cảm thấy rằng đây là một chuyện kỳ lạ, doanh nhân đến gần ng i câu cá và hỏi:

- Sao anh không câu cá nữa?

- Vì s&# cá này đã đ&# cho th&# c ăn cho ngày hôm nay rồi.
- Tại sao anh không câu thêm vài con n&# a? Anh còn th&# i gian mà? Ít ra thì cũng đ&# làm đ&# y cái xô c&# a anh ch&# ?
- Rồi tôi biết làm gì với chúng? – ng&# i câu cá đáp, không có v&# gì t&# p trung vào nh&# ng l&# i mà doanh nhân kia v&# a nói.
- Anh có th&# ki&# m th&# t nhi&# u ti&# n! – Doanh nhân kia t&# p t&# c – Anh bán cá đi, mua đ&# c thủy n và câu đ&# c nhi&# u cá h&# n. Rồi anh l&# i mua l&# i, và đánh đ&# c nhi&# u cá h&# n. Với ti&# n nhi&# u h&# n anh có th&# mua nhi&# u thủy n h&# n. Cuối cùng anh th&# mua đ&# c đ&# n c&# m&# t h&# m đ&# i, và trở nên giàu có nh&# tôi y ch&# ?
- Rồi tôi sẽ làm gì tiếp? - Ng&# i câu cá hỏi tiếp
- Rồi anh có th&# t&# n h&# ng cuộc sống!

Ng&# i câu cá nhìn doanh nhân kia b&# ng ánh m&# t ng&# c nhiên, và hỏi:

- Thế anh nghĩ bây giờ tôi đang làm gì đây? Không phải là t&# n h&# ng cuộc sống sao?

Cánh cửa không bao giờ khoá

Cô gái mới có 18 tuổi, cô – nh&# h&# u h&# t các thanh niên ngày nay – chán sống chung trong m&# t gia đình n&# n&# p. Cô chán l&# i sống khuôn phép cửa gia đình. Cô muốn rời khỏi gia đình:

- Con không muốn tin ông trời cửa ba mẹ. Con muốn đi, con đi đây!

Thế là cô quyết tâm bỏ nhà đi, quyết định lấy tiền đi bao la làm nhà mình. Tuy nhiên, chẳng bao lâu, cô buồn vì không tìm ra việc làm, cô phải làm gái đ&# ng đ&# ng, đem thân xác, hình hài mình ra làm thế để mua bán, đổi chác. Năm tháng cứ thế trôi qua, cha cô qua đời, mẹ cô già đi và cô con gái đó ngày càng sa đ&# a trong lối sống cửa mình.

Không còn chút liên lạc nào giữa hai mẹ con trong những năm tháng ấy. Bà mẹ nghe đ&# n với lối sống cửa con gái mình, bà đã đi tìm con trong khắp thành phố. Bà đ&# n từng nhóm cửa ở trên phố rồi hỏi thăm cửa đ&# n gần:

- Làm ơn cho tôi nhìn hình ảnh đây!

Đó là t&#m hình m&#t bà m&# tóc mu&#i tiêu, m&#m c&#&#i v&#i hàng ch&# : "M&# v&#n yêu con... Hãy v&# nhà đi con!".

Vài tháng l&#i trôi qua, v&#n không có gì x&#y ra. R&#i m&#t ngày, cô gái đ&#n toán c&#u tr&#n đ&# nh&#n m&#t b&#a ăn c&#u đói. Cô ch&#ng bu&#n chú ý đ&#n nh&#ng l&#i giáo hu&#n, m&#t l&# đ&#nh nh&#n nh&#ng t&#m hình và t&# h&#i: "Có ph&#i m&# mình không nh&#?".

Cô không còn lòng d&# nào ch&# cho h&#t bu&#i l&#. Cô đ&#ng lên, ra xem kĩ b&#c &#nh. Đúng r&#i, đúng là m&# cô và c&# nh&#ng đ&#u bà vi&#t n&#a: "M&# v&#n yêu con... Hãy v&# nhà đi con!". Đ&#ng tr&#&#c t&#m hình, cô b&#t khóc.

Lúc đó tr&#i đã t&#i nh&#ng b&#c hình đã làm cô gái xúc đ&#ng đ&#n m&#c cô quy&#t đ&#nh ph&#i đi b&# v&# nhà. V&# đ&#n nhà tr&#i đã sáng t&#. Cô s&# h&#i khép nép không bi&#t s&# ph&#i nói ra sao. Kh&# gõ c&#a, cô th&#y c&#a không khoá. Cô nghĩ ch&#c có tr&#m vào nhà. Lo l&#ng cho s&# an toàn c&#a m&# mình, cô gái tr&# ch&#y v&#i lên bu&#n ng&# c&#a bà và th&#y bà v&#n đang ng&# yên. Cô đánh th&#c m&# mình d&#y:

- M&# &#i, con đây! Con đây! Con đã v&# nhà r&#i!

Không tin vào đôi m&#t mình, bà m&# lau n&#&#c m&#t r&#i hai m&# con ôm ch&#m l&#y nhau. Cô gái nói v&#i m&#:

- M&# à, con lo quá. Th&#y c&#a không khoá, con c&# nghĩ nhà có tr&#m!

Bà m&# nhìn con âu y&#m:

- Không ph&#i đâu con à! T&# khi con đi, c&#a nhà mình ch&#a bao gi&# khoá. M&# s&# lúc nào đó con tr&# v&# mà m&# không có &# đây đ&# m&# c&#a cho con!

Và cô gái l&#i g&#c đ&#u vào lòng m&#, b&#t khóc!

Chiếc Vòng

Một ngày n&#o, Vua Salomon b&#ng mu&#n làm b&# m&#t Benaiah, m&#t c&#n th&#n thân tín c&#a mình. Vua bèn nói v&#i ông: "Benaiah này, ta mu&#n ông mang v&# cho ta m&#t chiếc vòng đeo trong ngày lễ Sukkot và ta cho ông sáu tháng để tìm thấy chiếc vòng đó."

Benaiah trả l&#i: "Nếu có m&#t thứ gì đó t&#n t&#i trên đời này, thưa đức vua, tôi sẽ tìm thấy nó và mang v&# cho ngài, nhưng chắc là chiếc vòng ấy phải có gì đặc biệt?"

Nhà Vua đáp: "Nó có những sức mạnh diệu kỳ. Nếu u&# nào đang vui nhìn vào nó, sẽ thấy buồn, và nếu ai đang buồn, nhìn vào nó sẽ thấy vui". Vua Salomon biết rằng sẽ không đời nào có m&#t chiếc vòng như thế tồn tại trên thế gian này, nhưng ông muốn cho người c&#n th&#n c&#a mình n&#m m&#t chút b&# bằng.

Mùa xuân trôi qua, mùa hè đến nhưng Benaiah vẫn chưa có m&#t ý tưởng nào để tìm ra m&#t chiếc vòng như thế.

Vào đêm trước ngày lễ Sukkot, ông quy&#t định lang thang đến m&#t trong những nơi nghèo nhất của Jerusalem. Ông đi ngang qua m&#t người bán hàng rong đang bày những món hàng trên m&#t tấm bạt攤. Benaiah dừng chân lại hỏi "Có bao giờ ông nghe nói về m&#t chiếc vòng kỳ diệu làm cho người hạnh phúc đeo nó quên đi niềm vui sống và người đau khổ đeo nó quên đi nỗi buồn không?".

Người bán hàng lấy tấm bạt lên m&#t chiếc vòng gi&#n d&# có kh&#c m&#t dòng chữ. Khi Benaiah đeo dòng chữ trên chiếc vòng đó, khuôn mặt ông rạng rỡ m&#t n&# c&#i.

Đêm đó toàn thành phố hân hoan, tiếng b&#ng đón mừng lễ hội Sukkot.

"Nào, ông báo cáo ta", Vua Salomon nói, "Ông đã tìm thấy điều ta yêu cầu chưa?".

Tất cả những công nhân đưa củi lên và cả chính vua Salomon cũng củi.

Trước sự ngạc nhiên của mọi người, Benaiah đưa chiếc vòng ra và nói: "Nó đây thưa đức vua". Khi vua Salomon đưa vòng cho, nó củi bị nếm trên khuôn mặt vua. Trên chiếc vòng đó khắc dòng chữ: "Đưa đồ rở cũng qua đi"

Vào chính giây phút ấy, vua Salomon nhìn ra rằng tất cả những sự khôn ngoan, vẻ đẹp và quý giá của ông đều là phù du, bởi vì một ngày nào đó, ông cũng chỉ là cát bụi.

Cuộc sống là tiếng vọng

Một cậu bé cùng bố đang tập leo núi. Đột nhiên cậu bị trượt chân, hoảng hốt kêu lên "A!..." . Và cậu lấy làm ngạc nhiên khi nghe đâu đó trong vách núi vọng lại "A!..." .

Tò mò, cậu hét lên: "Bố là ai?". Trong vách núi vọng lại vang lên: "Bố là ai?". Tức giận, cậu lại hét lên: "Đồ nhút nhát!". "Đồ nhút nhát!" vọng âm thanh từ vách núi vọng lại.

Cậu quay qua nhìn bố và hỏi: "Sao lại như vậy hả bố?".

Người bố mỉm cười và giải thích: "Con trai, mọi người gọi đây là tiếng vọng, những thứ gì nó là cuộc sống. Nó trả lại cho ta tất cả những gì ta đã nói và làm. Cuộc sống chỉ là sự phản chiếu lại những hành động của chúng ta mà thôi! Nếu con muốn mọi người yêu thương con thì trước hết con hãy yêu thương mọi người! Nếu con muốn mình được sống trong hạnh phúc, con hãy làm cho người khác cảm thấy hạnh phúc trước đã! Thế đấy, cuộc sống sẽ cho lại con tất cả những gì mà con đã cho nó!"

N&#u...

* N&#u b&#n c&#m th&#y khó ng&#, hãy nh&# r&#ng có nh&#ng ng&#&#i vô gia c&# ch&# a t&#ng có ch&# đ&# ngh&# chân.

* Khi b&#n b&# k&#t xe, đ&#ng v&#i b&#c mình, còn vô s&# ng&#&#i trên th&# gi&#i này xem vi&#c lái xe nh&# m&#t đ&#c ân.

* N&#u ph&#i tr&#i qua m&#t ngày làm vi&#c t&#i t&#, hãy nghĩ v&# nh&#ng ng&#&#i đã không có vi&#c làm t&# ba tháng qua.

* Đ&#ng v&#i bu&#n vì m&#i quan h&# c&# a b&#n v&#i ai đó tr&# nên t&#i t&#, v&#n còn nhi&#u ng&#&#i ch&# a bao gi&# bi&#t yêu ho&#c đ&#&#c đón nh&#n tình yêu.

* Có nh&#ng ph&# n&# nghèo ph&#i lao đ&#ng c&#t l&#c 12 gi&# m&#t ngày, b&#y ngày m&#t tu&#n ch&# đ&# ki&#m ti&#n nuôi s&#ng c&# gia đình trong khi b&#n đang luy&#n ti&#c vì đ&# l&# m&#t m&#t k&# ngh&# cu&#i tu&#n.

* N&#u b&#t ch&#t nhìn vào g&#&#ng th&#y mái tóc mình đã đ&#i m b&#c, hãy nghĩ v&# nh&#ng b&#nh nhân ung th&# ph&#i đ&#i u tr&# b&#ng hoá ch&#t đang &#&#c ao có m&#t mái tóc đ&# soi.

* N&#u b&#n nghĩ mình đang là n&#n nhân c&# a s&# b&#t h&#nh, s&# ích k&# hay thái đ&# vô giáo d&#c c&# a m&#t s&# ng&#&#i, hãy nh&# là m&#i vi&#c v&#n còn có th&# t&# h&#n nh&# v&#y và chính b&#n có th&# là nh&#ng ng&#&#i đó.

Tôn trọng và chia sẻ

Ông chủ mua tại cửa hàng này treo một cái bảng lên cửa với dòng chữ "Ở đây có bán chó". Nhìn ngấm bẻng nháy vẫy rồi thu hút bọn trẻ và ngay sau đó một cậu bé xuất hiện, hỏi ông chủ cửa hàng:

"Bác bán những con chó đó bao nhiêu tiền?".

Ông chủ cửa hàng đáp: "Giá nào cũng có cả, từ 30 đến 50 đô la".

Nghe xong, cậu bé rút trong túi ra vài tờ bạc và nói: "Cháu cháu có 2 đô 37 xu, cháu có thể xem chúng được không?".

Ông chủ mua m&#i r&#i huyết sáo và từ trong chiếc túi chú chó lông có đốm nhỏ tròn ch&#y ra, một con kh&#p khi&#ng ch&#y sau cùng. Cậu bé chú chó kh&#p khi&#ng và hỏi:

"Nó bán sao thế hả bác?".

Ông chủ giải thích rằng chú chó không có họ c&#ng hông, vì vậy mà nó bán tốt và phải đi kh&#p khi&#ng. Giải thích cậu bé bẻng trên nên sôi nổi:

"Đó chính là chú chó mà cháu muốn mua".

Ông ch&# c&# a hàng nói:

"Không, cháu s&# không mu&# n mua chú chó nh&# đó đâu. Còn n&# u cháu th&# t s&# thích nó, bác s&# cho cháu".

C&# u bé tr&# nên bu&# n bu&# n, r&# i nhìn th&# ng vào m&# t ông ch&# c&# a hàng và nói:

"Cháu không mu&# n bác cho cháu chú chó nh&# này. Nó cũng có cái giá riêng c&# a nó nh&# nh&# ng chú chó khác. Cháu s&# tr&# đúng s&# ti&# n đó. Nh&# ng bây gi&# cháu ch&# có 2 đô 37 xu, s&# ti&# n còn l&# i cháu s&# tr&# bác 50 xu m&# i tháng cho đ&# n khi nào đ&# thì thôi".

Ông ch&# nh&# n ti&# n và b&# o:

"Cháu th&# t s&# không mu&# n mua con chó này đâu. Nó s&# không bao gi&# có th&# ch&# y nh&# y và ch&# i v&# i cháu nh&# nh&# ng con chó khác đ&# c".

Nghe th&# y th&# , c&# u bé cúi xu&# ng kéo qu&# n lên đ&# l&# chân trái b&# t&# t qu&# n đ&# y bằng và đ&# c n&# p b&# i thanh kim lo&# i l&# n. C&# u ng&# c nhìn lên ông ch&# và nh&# nhàng đáp:

"B&# n thân cháu cũng không ch&# y nh&# y đ&# c t&# t, và cháu nghĩ chú chó nh&# kia s&# c&# n m&# t ng&# i hi&# u và chia s&# v&# i nó" .

Vâng, chúng ta cũng c&# n làm v&# y, c&# n tôn tr&# ng và chia s&# v&# i nh&# ng ng&# i không may m&# n.